

[Aage Fogh.]

det er farligt i det lange Løb. Jeg har ingen Beskyldninger at rette mod Udvalgene, det er ikke derfor jeg taler, men jeg taler af Hensyn til Landbrugets Fremtid. Hvis man ønsker et frit Landbrug, maa den Handel, der foregaar, ske dels gennem Andelsselskaber, dels gennem private Erhvervsvirksomheder, saa Konkurrencen har Spillerum; det fører med sig, at alle Kræfter kan sættes ind for at finde de nye Markeder, der maatte være Mulighed for at finde. Den Form, vi har i Dag, kan meget let føre med sig, at vi drukner i Formalisme og Kontorstyre, medens det friske Initiativ, der navnlig skulde komme fra Ungdommen, spærres ude.

Jeg vil sammenfatte mine Udtalelser derhen, at jeg ønsker, at det i Løbet af Vinteren maa lykkes den højtærede Landbrugsminister at skaffe os en Jordlov, der virkelig giver Mulighed for at yde den Støtte til de indeklemte Husmænd, som de fortjener, en Mulighed for at skaffe den Jord, som Ungdommen efterspørger, i den Tid, vi gaar i Møde, og jeg haaber, det maa lykkes at gennemføre en Ændring af Eksportloven af et saadant Omfang, at der virkelig kan blive Tale om Konkurrence, hvorigennem man kan kalde paa det Initiativ, der er en Nødvendighed for Fremgang i Erhvervslivet i den kommende Tid.

Poul Hansen (Svendborg): Det, der foranlediger mig til at tage Ordet, er den Uro, der er opstaaet i mange smaa Grundejeres Kredse over Meddelelsen om den forestaaende Optrækning af Krigsforsikringsbidragene for Bygninger. Det bliver meddelt fra kompetent Side inden for Krigsforsikringsforbundene, at en saadan Optrækning vil fremkomme nu til Januar, og der trues med Død og Udpantning, hvis Optrækningerne ikke honoreres.

Da man i sin Tid indstiftede denne i sig selv gode Institution, skabte man 4 Forbund, senere blev det til 5. Der var allerede dengang en vis Betænkelighed ved, at man ikke lod alle Landets Grundejere staa Skulder ved Skulder over for den Risiko, som Krigen frembød, ligesom man dengang ogsaa drøftede Betimeligheden af at lade Panthaverne deltage i Risikoen. Efter megen Drøftelse blev Resultatet de kendte Forbund og at man i alle Tilfælde udskød Spørgsmaalet om Panthavernes Deltagelse.

Nu foreligger Resultatet, og det er ikke særlig skønt. Pr. 31. December 1945 var de ansatte Promiller — og de bliver nok en lille Smule højere, naar den endelige Op-

gørelse foreligger — 12 for Bygninger i Købstæderne, 7 for Bygninger i København, 2 for Bygninger i bymæssigt bebyggede Landkommuner og 0,7 for Bygninger, der tilhører Landbruget. Skævheden i denne Fordeling er indlysende. Jeg vil tage tre Eksempler. Jeg tager tre Mand med hver en typisk lille Provinsejendom med en Brandforsikring paa 20 000 Kr. Den ene Mand bor i Købstaden, den anden, der er hans Kollega, bor i en Landkommune nær der-ved, og den tredie er Landbruger og bor klos op ad Nr. 2. De skal nu hver især i Krigsforsikringspræmie betale henholdsvis 240 Kr. — det er ham i Købstaden —, 40 Kr. — det er ham, der bor lige i Nærheden, men paa den anden Side Bygrænsen —, og 14 Kr. — det er Landmanden, der bor ved Siden af. Jeg synes, at der, alle hidtidige Vedtagelser til Trods, er megen Grund til at se nærmere paa denne iøjnefaldende Ulighed i Virkningen af de Ulykker, der har ramt vort Land.

Lad nu være, at man i sin Tid mente, at denne Udvej med de forskellige Forbund var hensigtsmæssig — een Ting er jeg sikker paa: man havde aldrig drømt om saadanne Forskelligheder i Vilkaarene. En anden Ting er ogsaa ganske sikker. Man havde aldrig drømt om de Skader, der er indtruffet paa Grund af Schalburtagene, og som er en af de væsentligste Grunde til, at Købstædernes og i nogen Grad ogsaa Københavns Ejendomsbesiddere nu maa betale uforholdsmæssigt meget i Præmie. Kan man ikke ophæve Skellet mellem de forskellige Forbund, fordi det nu er bagefter, saa opfordrer jeg den højtærede Indenrigsminister til i Stedet at overveje, om det er rimeligt, at Byernes Grundejere skal bære Byrden ved Schalburtagerne. Hvor stort et Beløb disse tegner sig for, ved jeg ikke, men det er i alle Tilfælde ikke Smaating, det ved vi alle. Var det ikke rimeligt, at disse Skader dækkedes af os alle, altsaa af Statskassen, f. Eks. ved en Lov analog med den, der blev vedtaget i sin Tid: Loven om Erstatning til Besættelsestidens Ofre. Det vilde fjerne noget af Uligheden, der er en Kilde til umaadelig Irritation, og som ikke er befordrende for nogen god Forstaaelse mellem Land og By. Man føler det i Byerne — det siger jeg rent ud —, som om Landbrugets Folk her har formaaet at skubbe en Byrde fra sig paa Byernes Bekostning. Uanset een Gang trufne Beslutninger synes jeg heller ikke, at vi her i Rigsdagen kan være bekendt at lade sliig Forskel passere, naar man oven i Købet godt kan sige, at Forudsæt-